

SVENSK MUSIKTIDNING

N:r 3.

Redaktör och utgivare:
GUNNAR NORLÉN.
Riks 647. UPPSALA. Allm. 248.

NORDISKT MUSIKBLAD.

Uppsala den 15. Februari 1913.

Expedition: Eriksgratan 15, Uppsala.
Pris: Helår 5 kr. Lösnummer 25 öre.
Dubbelnummer 40 öre.
Annonspris 20 öre pr petrad.

33. årg.

Trenne utländska konsertgivare i Stockholm.

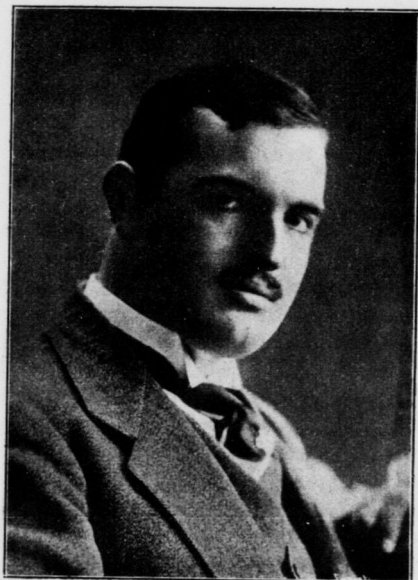
I mitten av februari i år gavs trenne konserter i huvudstaden av tre utmärkta utländska konstnärer med synnerligen gott konstnärligt resultat, vadan vi ej vilja underlåta att presentera dem för Svensk Musiktidnings läsare. Främst i raden kommer den amerikanska sångerskan *Susan Metcalfe*, som gav tvenne konserter i Veten-

Susan S. Metcalfe.

de i Rosinas aria ur *Barberaren*, där tonerna verkligen »trillade som ärter» och dock voro burna av ett musikaliskt värdat föredrag. En god romansångerska visade hon sig vara i en avdelning svenska sånger samt i de känsligt återgivna poesierna av Agathe Backer-Gröndahl.

Ett inom vår musikvärld vackert

Fridtjof Backer-Gröndahl.

vi icke beretts tillträde; den var nämligen arrangerad av herr Gellin —, upptog programmet en avdelning äldre sånger (Scarlatti, Purcell, Louis XII), i vilka hon särskilt visade sig äga en absolut säker musikalisk stilkänsla. Hela hennes framträdande vittnade i övrigt om förfining och hög kultur.

Fullständigt nya bekantskaper voro däremot de båda norska musikkonstnärerna sångerskan, fröken *Elisabeth Munthe-Kaas* och pianisten, herr *Fridtjof Backer-Gröndahl*. Fröken Munthe-Kaas har fått sin utbildning hos von Zur Mühlen i London och den berömda sånglärarinnan M:me Emilie Kaula i München. Hon har i vinter gjort stor lycka i London, Berlin, Leipzig och München samt nu även i Stockholm. Hennes höga sopran, som visserligen icke är stor men mättad av välljud, lämpar sig särskilt för koloraturen, något som hon även ådagala-

Elisabeth Munthe-Kaas.

skapsakademien och därvid skördade livligaste bifall. Hon är icke alldeles obekant för Stockholmsborna, enär hon konserterade i huvudstaden i februari år 1911. Den sympatiska konstnärinnan är född i Florens men är sedan flera år tillbaka bosatt i New Rochelle i staten New York. Hon är i besittning av en skär, klockren sopran, som hon med lätthet och behag behandlar på ett fulländat sätt. Vid hennes andra konsert den 13. — till den första hade

klingande namn har den unge norske pianisten, herr *Fridtjof Backer-Gröndahl*. Han är nämligen son till den hos oss så mycket firade och berömda norske pianisten och tonsättarinnan fru Agathe Backer-Gröndahl. Redan 1875 gav hon sin första konsert i Stockholm och besökte oss, som bekant, sedan åtskilliga gånger på sina många och långa samt ärofyllda turnéer. När nu hennes son vill fortsätta de konstnärliga förbindelser med

oss, som för över 35 år sedan inled-
des av modern, är det ju helt natur-
ligt, att hans debut hälsas med ett
visst intresse av oss.

Han är dock ingen novis på kon-
sertribunen utan har redan ett stad-
gat konstnärnamn såväl i sitt hem-
land som på kontinenten. Sina stu-
dier började han för modern, och sin
första konsert gav han redan vid 17
års ålder i sin hemstad Kristiania
med ingenting mindre än Beethovens
Ess-dur-konsert. I Berlin studerade
han vidare för professor Barth och
Ernst von Dohnányi. Han har även
spelat under Grieg samt varit enga-
gerad som solist vid Johan Svendsens
symfonikonsalter i Köpenhamn och
vid en rad konserter i Berlin, Wien,
Magdeburg, Stuttgart, Frankfurt och
Rom o. s. v.

Vad man särskilt fäste sig vid i
hans spel vid Stockholmskonserten,
var en omedelbar nordisk friskhet och
en fantasifull gestaltsförmåga, som
särskilt lät den stora Schumann-fanta-
sien framstå i en intressant dager.
Förträffligt spelades även Waldenstein-
sonaten, ehuru man här kunde vara
av en annan mening i fråga om en
del ungdomligt överdrivna, rytmiskt
nyckfulla temporubbningar.

Emellertid kunde de båda konstnä-
rerna glädja sig åt en storartad fram-
gång icke blott från den fulltaliga
publikens sida utan även från den
efter denna konsert osedvanligt en-
hälliga Stockholmskritiken. »Auf Wie-
dersehen!»

Italiens musikdramatiska balans år 1912.

Föga av verklig betydenhet är att
notera från fjolåret, ingen i högre
grad sensationell eller epokgörande
skapelse. Operakompositörerna hava
frambragt en ingalunda oväsentlig nu-
merär arbeten av olika slag, men
bland dessa har endast ett ringa få-
tal lyckats tillvinna sig publikens be-
vägenhet och kritikens erkännande.
Det är i själva verket en balans, som
har att uppvisa en rätt klen »kredit»
och ganska anseelig »debit». Men
låt oss snarare fästa oss vid den
förra och förbigå den senare.

I främsta rummet må vi då anteckna
Isabeau's glänsande popularitets-
triumfer i musikens förlovade land*,
där Mascagnis senaste opera samtidigt,
den 20. jan., i Venezias »Fenice» och
Milános »Scala», gjorde sin första ap-

* Jämförelsevis har »utlandets» operaproduktion
1912 egentligen blott att uppvisa Richard Strauss'
av rent mastodontiska reklamer beledsagade Ari-
adne auf Naxos, som i likhet med hans se-
naste opera »Der Rosenkavalier» har att uppvisa
lyriska partier av stor skönhet, men där jämväl
det komiska elementet kännetecknas av de mest
groteska plattiteter, absolut ovärdiga »Till Eulen-
spiegels» genialiske kompositör.

paration. Av pressen mottagen med en
viss stränghet, har »Isabeau», sedan
densamma efter ett lysande amerikanskt
dop återbördats till fosterjorden samt
»con amore» konfirmerats på större
och mindre italienska scener, med sin
ypiga melodirikedom ej allenast slag-
it an på massorna, utan även visat
sig lyckobringande för resp. teater-
ledare.

Under tiden har dess prolifike ska-
pare med en utomordentlig kraftan-
strängning på några få månader bragt
komponerandet av Parisina till av-
slutning. I denna opera, vars av
ingen mindre än d'Annunzio diktade
librett behandlar ett fängslade histo-
riskt ämne från Italiens medeltid, lär
Mascagni lagt i dagen utsökta konst-
närliga intentioner i och för lösning-
en av det alltfjämt svävande proble-
met beträffande sammansmältningen
mellan musik och poesi. Av alla tec-
ken att döma har han tagit ett avgö-
rande steg mot det moderna italienska
musikdrama, som f. n. hägrar för
äldre och yngre »mästri».

Medan av de förra Puccini i stället
för sin sedvanliga aktivitet i sin idyl-
liska villa vid Torre del Lago i Tos-
cana fortfarande tyckes vara på span-
ning efter en för hans temperament
adapterad lyrisk dikt — det glunkas
särskilt om Holland eller Spanien,
varifrån han denna gång skulle hämta
sin inspiration — och Giordano är i
färd med att giva en slutlig retouche-
ring åt sin Madame Sans-Gêne,
innan han med henne traverserar den
för italienska artister allt annat än
trolösa Atlanten, fortsätter Leoncaval-
lo, alltfjämt ondulerande mellan opera
och operett, att skörda entusiastiskt bi-
fall med sina redan populära Zingari
(Zigenare), ett högst anslående verk,
och göra lycka med sin något banala
Reginetta delle rose (Lilla
rosendrottningen) ... utan törnen, sam-
tidigt med att han beslutsamt koncen-
trerar blicken på Prométeo (Pro-
metevs).

Efter att hava bedärat Berlin-publi-
ken med I gioielli della Ma-
donna (Mns juveler) torde den i
sitt fosterland hittills ej tillbörligt upp-
skattade Wolf-Ferrari, som nyligen
fullbordat L'amante medico
(Älskaren-läkare), vars text är grun-
dad på Molières »L'amour médecin»,
genom förstnämnda opera inom kort
tillvinna sig sina landsmäns erkän-
nande. Mancinelli har av Shakspeare in-
spirerats till en ny Giulietta e
Roméo (R. och Julia), Franchetti
tillkännagiver sin avsikt att producera
en Moabita, och sist, icke minst
förkunnar Bóito nästan officiellt, att
han äntligen om ett år kommer att av-
sluta sin redan flerfaldiga gånger ut-
lovade Nerone. Alltså stor väntan
över hela linjen, men än så länge få
praktiska resultat.

Beträffande det, unga tonsättaregar-
det är något mera att förmåla. Så-

lunda har Camússi haft fullständig
framgång med sin Du Barry, ett
om än ej vidare originellt, så mycket
mera melodiöst och sceniskt effektivt
verk. Av den ej mindre begåvade än
produktive Zandonái har uppförts den
klassiska musikdramen Melenis,
vars »succès» dock ej motsvarat för-
väntningarna; särskilt en verklig mäs-
tare i fråga om orkestrationen och den
tematiska behandlingen — hans motiv
äro mestadels helt korta —, har dess upp-
hövsman icke förty lagt en ny lager
till dem han redan vunnit på grund
av sina båda föregående operor, Il
grillo del focolare och Con-
chita.

Det råder emellertid intet tvivel om,
att det nya årets musikaliska balans
kommer att varda vida mera betydan-
de. För tillfället må av nu mot-
sedda noviteter förutom Mascagnis
»Parisina» allenast framhållas Monte-
mezzis L'amore dei tre re och
Pizzettis Fedra, med av författarna
själva presterade bearbetningar efter
d'Annunzios och Benellis liknämnda
tragedier, ävensom Marie Victoire
av Respighi och Il miracolo av
Laccetti, vilkas förstlingsverk Semi-
rama och Hoffmann voro syn-
nerligen remarkabla; ett prisbelönt
opus, gjorde det senare förra året stor
lycka å »S. Carlo» i Nápoli.

C. v. P.

Kyrkomusikens historia under de första år- hundradena¹.

För Svensk Musiktidning

av

Professor F. SCHULTHESS.

II.

Harmoni var okänd för de gamla isra-
eliterna och grekerna, liksom den är det
än i dag för araber, turkar och perser.
Dess ursprung kan spåras till melodier,
i vilka de lägre stämmorna och strängarna
hålla sig på dominanten eller femte tonen
och göra samma verkan som surrandet
av en säckpipa, medan de högre tonerna
giva melodien med överraskande tydlighet
och noggrannhet.

Vi kunna antaga, att de israelitiska kö-
rerna sjöngo och spelade i oktaver (sträng-
arna i den djupsträngade magadio gåvo
oktaver), vilket torde antydas av termerna
älāmōth och shēmīnīth såsom avseende
de högt och de lågt stämda instrumenten.
Det är sannolikt att vid tempelgudstjäns-
terna utfördes de högre sångpartierna av
manliga falsetter och tenorer snarare än
av kvinnor, vilka tyckas alls icke ha del-

¹ I förra numret kom denna överblick att bortfalla,
vadan första avdelningen av denna artikelserie felaktigt
angavs vara författad av Prof. Schulthess; den var av
honom översatt och bearbetad efter ett arbete av Prof.
J. D. Prince i New-York. Redaktionen.

tagit i tempeltjänsten. Hemans tre döttrar, som omtalas i 1 Kr. 25: 5, menas ej tillhöra tempeltjänarne lika litet som de sjungande kvinnor, som förekomma i Esra 2: 65 (jfr Neh. 7: 67, 1 Esd. 5: 42). De flickor, som slå på pukor (Ps. 68: 26), figurerade blott i en procession. Den goss-kör, som nämnes i Talmud såsom stående nedanför den egentliga kören, omtalas ingenstädes i Gamla testamentet.

Trots saknaden av harmoni var den gamla hebreiska sången ej uteslutande ett enformigt recitativ. Förträfflig verkan kunde utan tvivel åstadkommas med antifonala körer, vilka måste ha använts i stor utsträckning både i världslig och i religiös musik — sålunda i världslig musik i 1 Sa. 18: 6; 2 M. 15: 21 och i religiös i de olika antifonala psalmerna (Ps. 20: 21; 118: 136). Parallelismen, som är så allmän i den andliga poesien, tyckes peka på dylikt antifonalt bruk. I många fall sjöngos psalmerna av två varandra svarande körer, vilka ofta måste ha förenat sig för att göra slutstycket kraftigt (jfr Ps. 121). Både assyrer och egypter sjöngo antagligen alla slags melodier på detta sätt.

De kristna hymner, som nämnas i Nya testamentet och vilka utan tvivel voro av hebreiskt ursprung, sjöngos enligt all sannolikhet på samma sätt (Ef. 5: 19; Col. 3: 16). Faktiskt veta vi efter Plinius (Ep. 10: 97), att de äldsta kristna hade ett antifoniskt system, som ännu lever kvar i den gregorianska och orientaliska psalmsången. Man jämföre den armeniska andliga sångens åtta stilarter (Z. d. Mlj. 5: 366 ff).

Mycket litet kan uppgivas som säkert rörande själva melodiernas karaktär, då vi ha alls icke något prov på dem. I olikhet med de senare grekerna², uppfunno de semitiska raserna aldrig något system för notbeteckning, varigenom deras melodier skulle ha kunnat bevaras, och av de moderna orientaliska systemen av sådan art äro få äldre än sjunde århundradet av vår tideräkning. Om hebreernas skalor eller modi vet man ingenting, utom att, såsom förut uppgivits, deras musici måste ha varit förtrogna med oktaven, vilken var en mycket gammal utveckling. Den var grundvalen för Terpanders skala om sju noter och framträder fördubblad i Aristoxenus', Aristoteles' lärjunges tid, då en skala av femton toner var i bruk.

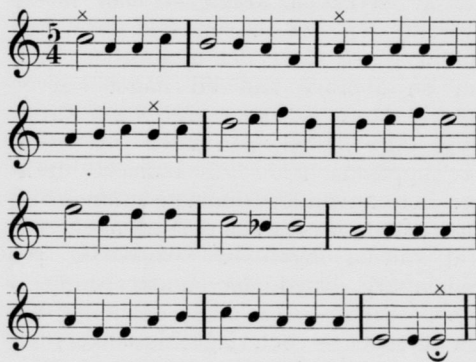
Den hebreiska religiösa skalan var sannolikt diatonisk, eftersom både Klemens av Alexandria och Augustinus varnade de troende för att använda det hedniska kromatiska sångsättet och rådde dem att återvända till Davids enkla sång. Det är därför klart, att de trodde denna ha varit diatonisk.

De slöto sig härtill utan tvivel från det antagna samtida judiska sättet, som sannolikt var diatoniskt. Klemens liknar den gängse hebreiska musikens stil med grekernas doriska modus, vilken Aristoteles

sade var den enda musikstil, som gav fullkomligt lugn åt själen. De doriska och frygiska tonarterna voro molltonarter; den lydiska var alldeles liktydig med den moderna dur-tonarten.

Det äldsta sammanhängande musikstycke, som vi hava, är den ryktbara grekiska *pæan* till Apollo, avfattad i den doriska tonartens frygiska skala, som upptäcktes i Delphi 1893 av medlemmar av den franska arkeologiska skolan i Athen³. Följande få takter torde intressera, då hymnen, som är i den för *pæan* egenomliga femtaktan⁴, otvivelaktigt är mycket gammal, ehuru det kan betvivlas, att den är så gammal som av år 277 f. Kr., tiden för upprättandet av den Soteria-fäst, vid vilken den sjöngs⁵. Odet åtföljdes av flöjt och kithara.

Revue des Et. gr. 7: 40—42.

Om de olika musikaliska överskrifterna i Psalmerna (jfr 9, 22, 45 o. s. v.), vilka tydligen angiva den melodis namn eller tonart, efter vilken dikterna skulle sjungas, se kommentarierna.

De moderna synagogala sångsätten kunna icke, ehuru några av dem torde vara gamla, giva oss nyckeln till kunskap om beskaffenheten av den ursprungliga tempelmusiken. De betraktas av alla trovärdiga auktoriteter såsom resultat av en efter-kristlig utveckling. Leyrer yttrar om dem, att de äro ekot av den tidigare musikens andliga död.

Slutligen är att nämna, att de sångmodulationer, som uttryckas med accenter, likaledes äro av sent ursprung. De äro av tre tydligt skilda slag: en för läsning av Thora, en för de profetiska böckerna och en för Psalmerna, Job och Ordspråksboken. Accent-tecknen ha ej betydelsen av musik-noter, utan äro blott ett memoniskt rytmiskt system med syfte att hjälpa läsaren att komma ihåg melodien, vilken han redan lärt sig utantill. Dessa sånger ha förändrats mycket under tidens lopp och äro olika i olika länder.

Följande arbeten lämna uppgift om den äldre litteraturen. Forkel, *Allgemeine Geschichte der Musik* I, 173—184; Leyrer, PRE², 10,387—398; Ugolini, Thes, 33 G; vidare i Ambros, *Gesch. d. Musik*; Benz, HA. (1894); Brown, *Musical instruments and their homes* (N. Y. 1888); Del., *Physiologie u. Musik* (1868);

² *Revue des études grecques*, 7, 35 o. följ.

⁴ *Bulletin de correspondance Hellénique*, 17, 593—6 om grekisk rytm.

⁵ *Berliner philologische Wochenschrift* 14, 931.

Psalmerna, 25 o. följ.; Ew., *Die Dichter d. alten Bundes* (¹), 1,209 u. följ., Now. HA. I, 270—279, Pfeiffer, *Die Musik d. alten Hebräer* (1779); Riehm, H WB (¹) 1028—45, (²) 1042—59, Saalschütz, Arch. d. Hebr. (1855); Schenkel, BL 4,256—264 (1872); We. »*Psalms*» i SBOT (Eng.), Winer, *Bibl. Realwörterbuch* 2,120 o. följ. i F. L. Cohn, »*Aise and development of synagogal music*», *Anglojewish historical exhibition papeos* (1888) 80—135.

Efter J. D. Prince.

FRÅN SCENEN OCH KONSERTSALEN

1.—15. Februari 1913.

Operan.

- Febr. 1. 8. Bizet: *Carmen*. (Carmen — fru Mathilda Jungstedt, gästspel.)
2. Matiné: Humperdinck: *Hans och Greta*. (Greta — frkn S. Gelhaar deb.)
Balett: *Barnens Juldröm*.
2. 10. Puccini: *Bohème*. (Rudolphe — hr O. Strandberg f. f. g.)
3. 8. Rossini: *Wilhelm Tell*.
4. 9. 14. Massenet: *Thaïs*. (Titelpartiet — fru Jenny Spennert, gästspel; den 14.: fastföreställning för Nordiska spelen).
5. 13. Verdi: *Aida*. (Amneris — fru Jungstedt, gästspel).
6. 7. Donizetti: *Regementets dotter*. Mascagni: *På Sicilien*.
12. Flotow: *Martha*. (Lady Harriet, Nancy: fru Oscar, Järnefelt; lord Tristan, Lyonel, Plumkett: hr Stiebel, Stockman, Svedelius. Dirigent: hr Wiklund).

Musikaliska akademien.

- Febr. 10. Pianisten *Algot Haquinus'* konsert. Program: Bach—Tausig: Toccata och fuga i d; Beethoven: 6 var., op. 34; en Chopinavdelning; Liszt: Gnomen—Reigen; Brahms: Intermezzo i b; Johann Strauss—Schulz Evler: Arabesker över »An der schönen Blauen Donau».
13. *Kammarmusikföreningens sjätte abonnemangskonsert*. Program: Dohnányi: stråkkvartett i Dess, op. 15; Mozart: stråkkvartett i g; Händel: sonat i B-dur för två violiner. Medverkande: Kjellströmska kvartetten samt hr Thor Bendixen och fru M. af Klintberg.

Vetenskapsakademien.

- Febr. 5. Pianisten *Anders Rachlews* konsert. Program: Bach—Liszt: Preludium och fuga i a; Chopin: Polonäs op. 40 N:o 2; Tschaiowsky: var. över ett originaltema, op. 79; Rachlew: Violinsonat, op. 1; Violinromans, op. 7, samt pianostycken. Medverkande: hr Julius Ruthström.
13. Sångerskan *Susan S. Metcalfes* andra konsert. Program: Schubert, Schumann, Debussy, Rich. Strauss m. fl. Ackompanjemang: hr Gustaf Nordqvist.

² Jfr *Revue des études grecques*, 1894, 7, XXXV o. följ.; Pauly, *Realencykl. den class. Alterthumswissenschaft*, 1,814, s. v. »Alypius».

14. Sångerskan *Elisabeth Munthe-Kaas'* och pianisten *Fridtjof Backer-Grøndahls* konsert. Program: Sång av Schumann, Stenhammar, Peterson-Berger, Sjögren, Grieg, Sinding, Agathe, Backer-Grøndahl m. fl.; Beethovens Waldsteinsonat, Schumann: Fantasie, op. 17; pianostycken av Grieg.

Från Operan är, förutom fru Jungstedts fortsatta gästspel, intet annat att omnämna än repriserna av Flotows vackra lustspel »Martha», som oss veterligt icke spelats sedan 1908. Särskilt berömvärt är fru Oscars briljanta återgivande av titelpartiet, varjämte herr Stockman alltjämt som Lyonel väcker berättigad förtjusning — han hade sänat fått sjunga sin stora aria da capo.

Algot Haquinus', som presenterade sig för huvudstadens musikpublik vid en konsert förra året, är för närvarande en av våra mest framstående och lovande pianister; vid sin konsert den 10. dennes visade han sig ha hunnit mycket långt på sin konstens bana, och även om man ville önska en smula mera temperament — särskilt gjordes Chopinavdelningen matt —, kan man icke underlåta att tillerkänna honom såväl en högt driven teknik som en god musikalisk uppfattningsförmåga.

På samma konstnärliga höjdpunkt stod icke den unge norske pianisten *Anders Rachlew*, som icke blott uppträdde som pianist utan även som tonsättare med en violinsonat, violinromans samt en del smärre pianosaker — allt utan någon originellare egenart men förrådande rätt mycken musikalisk fyndighet och esprit d'arrangement.

Om de båda konserterna av den amerikanska sångerskan *Susan Metcalfe* samt om fröken *Munthe-Kaas'* och herr *Backer-Grøndahls* konsert ha vi yttrat oss i annat sammanhang i dagens nummer.

En axplockning från det moderna Tysklands kompositionsält.

Brev från Berlin.

Man kan inte undgå att tycka, att de sista årens musikproduktion i Tyskland tagit sig former och uttryck, som på en någorlunda sunt utrustad person måste verka mystiska för att icke säga häpnadsväckande.

Under min tre månaders vistelse i musikmetropolen Berlin var jag verkligen i tillfälle att höra både det ena och andra och fann i vissa fall mina allvarsammaste farhågor besannade.

Det går knappt en större orkesterkonsert av stapeln, utan att man ser åtminstone en novitet (Uhraufführung) på programmet — de små tricks, som föregå dessa noviteters upptagande på de mer eller mindre ryktbara dirigenternas spellistor, svävar ju den stora allmänheten i okunnighet om —, men här på dessa ofta mycket besökta kon-

serter få således de moderna oftast presentera sin »demoniska» nyheistörst och sin nästan till raseri stegrade iver efter att väcka sensation.

Bredvid Strauss och Reger, vilka numera av de unga anses vara ett par efterblivna klassiker, har ett nytt, en smula uppblåst garde av tonsättare uppstått, som till vad pris som helst vilja göra något självständigt — (om detta alltid lyckas dem, blir ju en annan sak) — en Arnold Schönberg, en Ferruccio Busoni, en Oskar Fried, — för att nu bara ta några ur högen.

Schönberg — som även är målare och författare, torde vara rätt känd, tack vare sina för en normal människa ofta förvånande, ofta rent av oroande experiment. Det utmärkande draget för hans musik är, att man oftast betvivlar de exekverandes riktiga utförande av styckena ifråga — man måste tro att den ena är en takt före den andra — så låter det åtminstone; och att en åhörare kan bli något nervös härav, låter ju tänka sig. Tonsättaren skyr inga medel, han låter små artister uppträda i de sällsammaste dräkter och använder sammansättningar av instrument, röster och dekorationer, som väl kanske ingen har vågat sig på. Schönberg meddelar undervisning i komposition — för dem som vilja våga försöket — och jag misstänker, att han är på god väg att bilda skola.

Busoni — den store pianisten är också en som experimenterar. Hans teori är nog så djärv och går ut på ingenting mindre än följande: Det finns blott två tonarter: dur och moll. Resten är kombinationer, som mycket väl kunna inrangeras under dessa båda huvudgrupper — ofta flera samtidigt.

Som man ser, är detta något som överensstämmer ej så litet med den geniale franske tonsättaren Debussys sätt att komponera — skillnaden är blott den, att Busoni gjort upp teorien, utan att kunna förverkliga den, under det att fransmannen genom en stark fantasi kommit till underbara resultat i sina kompositioner. Enligt min tanke lyckas Busoni med sina försök blott bevisa, att han är ett bra mycket större snille som pianist än som tonsättare. Jag var just i tillfälle att ett par olika gånger höra utdrag ur hans senaste verk, bland annat på en modern symfoniafton i Blüthner Sal, hvarvid utom Busoni även Max Reger anförde ett par av sina sista saker. Kvällen var ur mer än en synpunkt intressant. Låt mig därför ägna den några rader.

Allt vad Berlin hade av musikaristokratier var församlat; och det var i motsats till vad som vanligen plägar vara fallet lapp på luckan — men utan fribiljetter. Spänningen var rätt stark, ty det är icke alla dagar man får vara med om ett sådant musikevenemang — i synnerhet beträffande Busoni som uppträdde både i egen-

skap av tonsättare, dirigent och pianist (i Brahms d-moll-konsert).

Så visar sig Max Regers långa, fetlagda gestalt och orkestern spelar Romantische Suite op. 125. Genom brist på repetitioner har man, så underbart det än låter, ej hunnit inöva mer än två av de tre delar, kompositionen innehåller. — Oss gör det ej så mycket, ty då vi hört två av dessa oformliga sterila satser, längta vi knappt efter den tredje — men på Reger tycks det hela ha en enerverande inverkan, vilket man ej heller bör förvåna sig över. Han anför ännu ett stycke: »An die Hoffnung» för alt och orkester — även det i stil med det föregående — en musik påminnande om allt och alla från Bach till Wagner, och vari man spårar så oändligt litet av egenart, att det blir helt ödsligt och tomt omkring en — och så är turen kommen till Brahms.

Men då händer någonting.

En herre kommer in och bockar sig och omtalar den uppseendeväckande nyheten, att Reger helt enkelt nekat dirigera Brahms-konserten, och att man följaktligen blivit tvungen tillkalla ännu en gäst-dirigent: Spiering, som utan en enda repetition får anförda det mycket krävande partituret — sådant kan hända t. o. m. i Berlin. Det blir rätt livligt i salongen, och man diskuterar anledningen till denna brutala vägran mitt under pågående konsert.

Försöket slog också, som man kunde vänta, mindre lyckligt ut, ehuru några våldsammare sammanstötningar mellan dominanten och tonikan dock kunde undvikas — Busoni var tämligen nervös, vilket naturligtvis också inverkade vid hans dirigering av sitt eget opus: Froschteichscene ur operan die Brautwahl, senast uppförd i Hamburg. Han understöddes av tenorsångaren Liebau och vår svenske barytonist Svanfeldt, vilken senare bredvid den lille tenoren verkade som en stor svensk björn brevid ett litet tyskt rådjur.

Och nu kunde man få höra den moderna musiken fira sin hexsabbat — här passerade verkligen de 24 tonarterna fram i stora oordnade hopar — som odisciplinerade rövarband — som Hunnerna nedtrampande det, som kultur, takt och känsla under sekler lyckats uppbygga. — Det blev ett virrvarr, ett kaos, ett oförnuftigt sammelsurium av toner, som väl ändå kunat verka något för enbart orkester, men som nu också skulle sjungas av dessa arma sångare — ja just arma, ty det fanns ju ingenting att sjunga, det var bara dissonerande språng och kromatiska löpningar utan en svag tanke på ordens deklamation eller på melodi eller frasbildning. Det var med andra ord »modern musik» i sin prydno. — — —

Men jag hörde mycket annat också, som inte var så svårt, utan som tvärtom visade ansatser i absolut ny fast-

än icke osympatisk riktning — bland annat Karg-Ehlert (Leipzig) som åtminstone tycks sitta inne med en verkligt skapande fantasi, om också formen ofta sväller ut i det oändliga, och vidare Delius, vars »Lebenstanz» för stor orkester — uppförd på en av Fried-konserterna — både beträffande form som innehåll visade sig äga fascinerande egenskaper.

Till sist något om programmusiken, som på sista tiden på ett verkligen oroväckande sätt tycks vilja sticka upp sitt okammade huvud, oaktat man trots att den med Liszt, Berlioz och delvis Strauss skulle ha nått sitt största herredöme.

På en av Oskar Fried-konserterna i Philharmonie — för övrigt bland de mera besökta i Berlin — gjorde jag bekantskap med ett nytt verk, som då upplevde sin Uraufführung, skrivet i fullständigt programmusikalisk anda och med en så detaljerad åtföljande text, att det kan anses vara mycket typiskt för de nya uttryck, som programmusiken behagat ta sig under sista tiden. Verket kallas: Schlemil, sinfonisches Lebensbild in einem Satz für grosses Orkester, tenorsolo und Orgel och har till tonsättare Reznicek, vilken med detta arbete lär ha skildrat sitt eget (verkligen ruskiga) liv om man nu får tro Berlinerpressen, vilken för övrigt ganska enstämmigt berömde den musikaliskt föga originella men i fråga om stoffet temligen enastående kompositionen.

Jag vill icke undanhålla läsaren den text, som den omtänksamme tonsättaren ansett böra ledsaga detta underliga alster, och meddelar den på originalspråket, då jag anser att en översättning kunde skada de små pärlor, som däri finnas gömda:

— — — — — »soll in Tönen die Lebensschicksale eines vom Unglück verfolgten, modernen menschen schildern, der im Kampfe um seine ideale und materielle Existenz zugrunde geht.

I. Erster Satz:

Der Mann — Das Verhängnis — die Lasterverwirrungen und Ausschweifungen. (notex.)

Das Unheil lauert in der Tiefe. (notex.)

II. Scherzo. Eine phantastische Orgie. Hauptteil: D dur und Es dur... im Trio die Figuren des Ambrey Beardsleyschen Bildes »A comedy of marionets»; die Tänzerin, der vertückte Flötenspieler usw. (ett försök att efter den engelske tecknaren söka åstadkomma något impressionistiskt, efter vad man tror sig höra).

III. Adagio: E dur. 4 Hörner, 3 Fag. (Långsamt majestätiskt.)

Die Frau. (notex.) E-dur.

Liebeszene: Des-dur, Ces-dur, E-dur. Hochzeit: F-dur.

Das Kind: F-dur (lekande motiv).

Die drei Motive vereinigen sich

Arnold Schönberg.
Efter självporträtt.

apotheotisch. (Således: mannen, kvinnan och barnet.)

Fanfaren stören das glückliche Familienidyll und rufen den Mann zum Kampf um die Existenz.

Erster Teil des ersten Satzes wiederholt. Dann Durchführung.

— — — im Anfang recht stolz und siegeszuversichtlich ein neues, das Kampfmotiv (notex.)

Die Aussichten verschlechtern sich aber bald — kein Glück — nichts will gelingen. Der Charakter des auf sich selbst gestellten, fremden Hilfe stolz verschmähenden Mannes passt nicht in das Getriebe der Gegenwart. Verzweifelte Anstrengungen und Ermattung. Kurze Ruhepause. Reminiszenz an glückliche Stunden (B und C), Krankheit (B), Todesahnung (A und B), Trost (C). Fanfare. Letzter Verzweiflungsvoller Anlauf und — Zusammenbruch. Das Unheil (a) behält die Oberhand, und das Kampfgetöse verklängt in der Ferne.

IV. Aus tiefsten erhebt sich eine Schicksalsstimme (notex.) Gebet: Tenorsolo und Schluss. Noch einmal, zum letzten Male, reckt sich der Unterlegene empor zu übermenschliche Höhe (fis-dur), dann lässt er sich, von Ekel erfasst, auf ewig hinabgleiten nach Nirvana.

*

Den vägledningen för vår musikaliska fantasi har tonsättaren skrivit — och den talar ju för sig själv.

Är det meningen, att den nya musiken kommer att gå i den riktningen? Ja, så ser det nästan ut. Jag tror, uppriktigt sagt, att framtidens musik kommer att bli underlig. —

Sigurd v. Koch.

ANNONSERA I SVENSK MUSIKTIDNING

MUSIKNOTISER.

»Midsommarvaka», Hugo Alfvéns bekanta orkesterrapsodi, har i dagarna uppförts vid en symfonikonsert i Köpenhamn. »Politikens» musikanmälare C. Kjerulf har härom endast superlativer i sin penna, av vilka må anföras: »I övrigt utgjorde H. Alfvéns verkligen i hög grad roliga och karaktärsfulla Midsommarvaka en fyndig och passande slutvignett på konserten. Man hör änyo alltid denna musik med glädje. Det vilar just den klara nordiska sommarnattens förföriska dubbel-ljus över denna sillsamma, romantiskt realistiska tondiktning. Ej blott formen är alldeles ypperligt fast, utan även själva stämningen träffar här just pricken över iet.» Den berömde ryske dirigenten Safonoff hade också upptagit denna komposition på programmet till sin orkesterkonsert i Köpenhamn i förra veckan.

Peterson-Berger gästdirigent i Hälsingfors. Wilhelm Peterson-Berger har av Hälsingfors musiknämnd mottagit inbjudan att som gäst dirigera Hälsingfors symfonikonsert vid en konsert, vars program uteslutande skall upptaga verk av honom, nämligen: symfonien Sunnanfärd, Arnljots hälsning till Jämtland samt ballader ur Skogsrådet och Florez och Blanzeflor. Konserten är planerad till den 7. mars.

Kallelse såsom hedersledamöter av Malmö musikkonservatorium har mottagits av direktören för Musikaliska akademien professor B. Beckman, sekreteraren vid akademien professor K. Valentin och förste hovkapellmästaren Conrad Nordqvist.

Pianisten Anna Ullgren, som nyligen gav konsert härstädes, har i dagarna avrest till Paris, där hon skall fortsätta sina studier och sin lärarinnneverksamhet.

Svensk musikfest i Stuttgart. I Stuttgart har bildats en musikfestkommitté under ordförandeskap av svenske konsuln i Stuttgart hr Theodor G. Wanner för att förbereda en svensk musikfest därstädes under juni månad detta år. Festen är avsedd att omfatta två orkesterkonserter, en kammarmusikmatiné, eventuellt en konsert av sångsällskapet O. D., samt möjligen uppförandet av en svensk opera. Konsul Wanner har i dagarna utsänt en inbjudan till svenska tonsättare att inom februari månads utgång under adress K. Musikaliska akademiens sekreterare, Stockholm, insända kompositioner, som de företrädesvis skulle önska uppförda.

Operasångerskan Ester Osborne har i dagarna antagit ett 4-årsengagemang vid Stadt-Theater i Hamburg.

Fru Claussen firar jubileum i Chicago. Fru Julia Claussen kunde härom dagen i Chicago fira sitt tioårsjubileum som scenisk artist. Med anledning härav hyllades sångerskan av en stor mängd framstående svensk-amerikaner. Den vid Chicago Opera Company nu anställda divan blev särskilt angenämt överraskad, då en av Chicagos mest musikälskande amerikaner, mr Everett C. Brown, och dennes maka, båda stora beundrare av Sverige, som de flera gånger besökt, inviterade fru Claussen som hedersgäst till en magnifik bankett å South Shore Country Club. Förut under dagens lopp hade fru Claussen från Sverige mottagit en mängd lyckönskningar både pr telegraf och post.

»Parsifal» har såsom förut nämnts nyss uppförts i Monte-Carlo under medverkan av de bästa solister. De erfarenheter som därvid vunnits, be styrka dock de uttalanden som gjorts om detta verks olämplighet utom Bayreuth. Kontrasten mellan Monte-Carlos ultramoderna lyxpublik och det Wagnerska förlösningdramat var också väl stark; långfredagsundret 25 meter från Trente-et-Quarante-bordet och inför samma brokiga publik, som under pauserna diskuterade gårdagens stora rouge-serie, de eleganta kokotternas toaletter, gjorde oppassande vit-sar och slogs om platserna även sedan gralsmotivet tonat i orkestern! Dekorationerna voro löjväckande stilslösa liksom blomsterflikornas tyllkjol- och pappersgirlander samt riddarnas väldiga uppåtvaxade mustascher à la Kaiser Wilhelm och grannlätsrustningar. Mot hela Parsifaluppförandet i Monte-Carlo hade den tyske ministern förgäves protesterat. Redan annonseras för 1914 »Parsifals» uppförande i Paris med fransk text på Stora operan under det att Théâtre des Champs Elysées framför den på tyska. Samtidigt står Opéra comique med »Tristan» och »Mästersångarne». En mer glänsande upprättelse i Paris hade väl Wagner själv ej kunnat drömma om!

Siegfried Wagner gav förra veckan en orkesterkonsert med Filharmoniska orkestern i Berlin och uppförde sin morfader Liszts symfoni »Faust» samt ett antal lösryckta stycken ur sina sista operor »Schwarzwälder» och »Sonnenflammen». Han gjorde ej någon lycka hos pressen, som, med rätt eller orätt, däröver kunna vi här ej döma, tadlade honom både som dirigent och kompositör. Publiken var emellertid talrik och hyllade den store Richards son med de livligaste bifallstryningar.

Vintersåsongen vid Covent-Garden i London började den 29. januari och räcker till mitten av mars. Endast tondramer av Wagner och Strauss komma till uppförande; av den sistnämnde »Rosenkavalier» för första gången under kompositörens egen ledning. Samtliga verken uppföras på tyska språket, och bland solisterna må nämnas hrr Knöte och Knüpfer, fruarna von der Osten, Petzl och Mil-denburg. Dirigent är Thomas Beecham.

Bach—Beethoven—Brahm-fest föranstaltas under nästkommande april månad i Berlin under protektion av tyska kronprinsessan. Till uppförande komma Bachs stora mässa i H-moll, Beethovens »Fidelio» och på två symfonikonsert och en kammarmusikkonsert kompositioner av Beethoven och Brahms.

»Le Sortilège» är en ny opera av en ung son till den bekante operadirektören Gailhard i Paris. Denna fé-saga i tre akter skall i dagarna uppföras på Stora Operan och motses premiären med stort intresse.

Internationell musikpedagogisk kongress i Berlin. Styrelsen för tyska musikpedagogiska förbundet i Berl.n har på sedvanligt sätt anhängit om ut-sändandet av en representant för Sve-rige till förbundets sjätte musikpeda-gogiska kongress, som skall hållas i riksdagsbyggnaden i Berlin den 26.—30. mars. Förbundet har samtidigt meddelat att en sammanslutning mel-lan liknande föreningar från andra europeiska länder på sitt senaste sam-manträde 1911 beslutat bildandet av ett internationellt musikpedagogiskt för-bund, och att kongressen i fråga kom-me att hållas som den första interna-tionella musikpedagogiska kongressen.

Vidare har förbundet upplyst att kongressen komme att besökas av re-presentanter för flertalet europeiska och några utomeuropeiska stater samt att den i anledning härav sannolikt komme att bli av stor betydelse för de musikpedagogiska strävandena, sär-skilt med avseende å arbetet för so-cialt höjande av musiklärarkåren. Så-som lämplig svensk representant har förbundet föreslagit sekreteraren i Mu-sikaliska akademien, professor K. F. Valentin.

»Rosenkavaljeren» i London. På Covent Garden i London har den tyska operasåsongen inletts med upp-förandet av Richard Strauss' »Rosen-kavaljeren». Den med stor spänning motsedda premiären blev en stor pu-bliksuccès, och kritiken konstaterar det goda utförandet med fröken von der Osten (en dotter till den i Sve-rige bekante avlidne skådespelaren Emil von der Osten) som Octavia, fröken Siems som prinsessa, fru Claine Dux som Sophie och hr Knüpfer som baron Ochs.

LEDIGA PLATSER.

Förenade klockare- och organisttjänsten i Hällefors församling,

i Örebro l., sökes hos Kyrkorådet därstä-des under adr.: Hällefors inom 60 dagar från d. 14:de febr. Lönen är 400 kronor jämte boställe, taxerat till 8,000 kronor, som de senare åren genom sitt gynnsam-ma läge givit avsevärda inkomster. Bosta-den innehåller 6 rum och kök och är be-lägen nära järnvägsstation. Befattningen tillträdes omedelbart efter det, att valet vunnit laga kraft.

Förenade klockare-, organist- och folkskollärare-befattningarna

i Skredsviks församling, Bohuslän, sökas inom 60 dagar från den 21. jan.

Skollärelönen enl. lag. Klockare- och organistlönen 375 kr. Samtliga befattning-arne till- och avträdas samtidigt. Skolan är fast av typ litt. C. Skolhuset vid kyrkan med vacker utsikt över Gullmarsfjorden.

Sökande insända sina ansökningar till kyrko- och skolrådet, adr. Skredsvik (Bo-huslän).

Förenade klockare-, organist- och folkskollärare-befattningarna

inom Asklanda, Ornunga och Kvinne-stads församlingar med samma församlingars ge-mensamma skoldistrikt sökas hos kyrko- och skolråden (adress Asklanda, Älvsborgs län) senast den 12. april 1913. Prov erfordras. Lön enligt lag. Klockare- och organistlön 200 kr.

A. G. Ellis,
v. pastor.

Förenade klockare-, organist- och folkskollärare-befattningarna

i Täby församling av Örebro län sökas hos kyrko- och skolrådet, adr. Mosås, inom sextio (60) dagar från den 20. jan. Skolan, med ej stort barnantal, är fast (Litt. E) och belägen vid kyrkan omkr. 1 mil från Örebro och 6 km. från Mosås järnvägssta-tion. Klockarelön 75 kr., organistlön 175 kr. Skollärelön enl. lag. Bra bostad.

Täby den 17. jan. 1913.

G. W. Andersson.
Kyrko- och Skolrådets Ordf.

Ordinarie förenade fasta folkskollärare-, organist- och klockarebefattningarna

i Föra församling på Öland sökas hos kyrko- och skolrådet i Föra under adress Uggletoorp inom sextio dagar från den 28. jan. Folkskollärelönen enligt lag. För undervisningen i fortsättningsskolan 150 kr. Slöjd för gossar anordnad. Lönen för or-ganist- och klockarebefattningarna tillsam-mans 300 kr. årligen. Tidsenligt folksko-lehus, nybyggt sedan 1902, med vackert

läge mitt emot kyrkan. Bekväm lärarebostad, tre höga vackra rum inom tambur. Kök med särskild utgång. Tvättstuga och källare nybyggda. Nära till järnvägsstation.

Föra den 24. januari 1913.

Kyrko- och skolrådet.

Förenade folkskollärare-, organist- och klockare befattningarna

i Rönnängs församling, Bohus län, förklaras härmed till ansökan lediga inom 60 dagar från den 2. febr. med tillträde av samtliga tjänster 1. juli 1913. Försättnings-skola. Folkskollärelön enligt lag; organist- och klockarelön 400 kr.

Nybyggd folkskola, innehållande 2 bostadsrum med kök, belägen nära ångbåts-, telef.- och telegrafst. Ny 6-stämmig orgel. Ansökningshandl. till kyrko- och skolrådet, adr.: Rönnäng.

Den 29. januari 1913.

Sven Justus Meuller.

Ordf. i kyrko- och skolrådet.

Förenade organist- och klockaretjänsterna

i Falkenbergs församling kungöres härmed till ansökan ledig. Ansökningar ställda till kyrkorådet insändas senast den 3. nästa april. Lönen är bestämd till 1,200 kr. med 2 ålderstillägg, vardera å 250 kr. efter 5 och 10 års oförvitlig tjänstgöring. Av domkapitlet fastställd instruktion erhålles från pastorsämbetet. Borgens förbindelse för orgeln erfordras.

Falkenberg den 30. jan. 1913.

Kyrkorådet.

Förenade folkskollärare-, organist- och klockare-tjänsterna

i Östra Emterviks församling, Värmlands län, sökas inom 60 dagar efter den 25. jan. Skolan är fast, Litt. C., varmed slöjd- och fortsättningsskola nu äro förenade. Nytt, tidsenligt skolhus med bekväm bostad är beläget omkring 3 kilometer från kyrkan och ångbåtsbrygga vid Fryken. Folkskollärelön enligt lag. Organisttjänsten avlönas med 200 kronor och klockare med 100 kronor.

Ansökan ställes till kyrko- och skolrådet, adress: Östra Emtervik.

Förenade folkskollärare-, organist- och klockare-tjänsterna

i Källa församling på Öland sökas inom 60 dagar efter den 25. jan.

Fast folkskola (Litt. C.). Försättnings-skola och slöjdskola för gossar.

Nybyggt, tidsenligt skolhus med bekväm lärarebostad, beläget strax intill kyrkan och nära järnvägsstationen.

Skollärelön enl. lag. Organist- och klockarelön 250 kr.

Källa pr Källaberg i januari 1913.

Kyrko- och skolrådet.

Förenade organist- och folkskollärebefattningarna

vid Hagby fasta folkskola, Österåker, Södermanl. l. sökes inom 60 dagar från den

25. jan. Tilltr. 1. juli 1913. Lön enl. lag, för slöjd 120 kr. Organistlön 130 kr. samt boställe, nu utarrenderat för 135 kr. Skola m. lärarebostad om 3 rum och kök i gott skick, trädgård, särskild småskola. Klockaresysslan, lön 120 kr., kommer att med befattningen förenas.

Skolrådets ordf.

Adr.: Ättersta.

Förenade folkskollärare- och klockarebefattningarna

i Flakebergs församling i Skaraborgs län sökas hos kyrko- och skolrådet inom 60 dagar från 1:sta kungörandet härav i Post- och Inrikes Tidningar under adress Grästorps. Alldenstund ny, tidsenlig orgel finnes i kyrkan och slöjdskola vid folkskolan, bör den sökande förete intyg om kompetens att spela och sköta orgel samt att undervisa i goss-slöjd. Folkskollärelönen efter lag; fors.-skola med 150 kronors lön, då minst 5 barn anmäla sig; klockaren, hvars lön är 80 kr., har att ställa sig till efterrättelse gällande instruktion; organistlönen 100 kr.; gudstjänst varannan predikodag; nytt skolhus bygge beslutat att vara färdigt vid 1915 års utgång.

(2 ggr, 3, 4.)

Förenade folkskollärare-, klockare- och organist-tjänsterna

i Hålanda, Älvsborgs län, sökas hos kyrko- och skolrådet därstädes (adress: Nygård). Lärelön enl. lag. Slöjdskola. För de kyrkliga tjänsterna 200 kr., som dock med vissa villkor höjas för kompetent organist med 100 kr.

(2 ggr, 3, 4.)

Förenade folkskollärare-, klockare- och organist-befattningarna

i Råneå församling i Norrbottens län sökas hos kyrko- och skolrådet inom 60 dagar från 1:a kungörandet härav i Post- och Inrikes tidningar.

Folkskolan är litt. B med slöjdskola. Lönen efter lag. Organistlönen 500 kr. Klockarelönen 200 kr. med boställe, eller 300 kr. utan boställe; beroende på K. M:s fastställelse eller avslag på beslut om boställets skiljande från lönen.

Råneå den 1 febr. 1913.

(2 ggr, 3, 4.) Kyrko- och skolrådet.

Förenade folkskollärare-, organist- och klockare-tjänsterna

i Askeby församling, Östergötlands län, äro lediga att sökas hos kyrko- och skolrådet inom sextio dagar efter första kungörandet i Post- och Inrikes Tidningar. Lärelön enligt lag. Organist- och klockarelön 300 kronor. En god fruktträdgård får disponeras mot en utgående avgäld av cirka 15 kr. årligen.

Askeby den 30 jan. 1913.

Kyrko- och Skolrådets Ordförande.

Postadress: Askeby.

(2 ggr, 3, 4.)

Förenade folkskollärare-, klockare- och organist-befattningen

i Södra Rörums församling av Malmöhus län sökes hos kyrko- och skolrådet inom 60 dagar efter första kungörandet härav i Post- och Inrikes tidningar.

Skolan, som har omkr. 45 barn, omfattar 3:ne årsklasser och är belägen i kyrkobyn.

Lärelön enl. lag. Organistlönen utgör 200 kr. per år och klockarelönen: 360 kr. kontant av församlingen jämte lösen för 2 tunnor 21 ⁵/₈ kappar korn fr. klockaren i Häglinge annexförsamling.

Tjänsterna tillträdas i laga tid efter det valet vunnit laga kraft och frånträdas samtidigt.

Kompetente sökande insände vederbörl. ansökningshandlingar till undertecknad.

Å Kyrko- och Skolrådets vägnar:

Per Sandberg.

Kyrko- och Skolrådets ordf.

Adr. Södra Rörum, Malmöhus län.

(2 ggr, 3, 4.)

Förenade klockare- och kantors-(kyrkosångare-) befattningarna vid Växjö Domkyrka

kungöres härmed till ansökan lediga hos Växjö stads- och lands-församlingars gemensamma kyrkoråd senast å sextionde dagen efter det denna annons första gången varit i Post- och Inrikes tidningar införd.

Befattningarna tillträdas den första dagen i månaden närmast den månad, under vilken valet vinner laga kraft.

Instruktion, som skall lända till efterrättelse, är antagen av församlingarna och godkänd av domkapitlet.

Lönen utgår med lösen för 23 10 hektoliter spannmål jämte forsellön å domkyrkans stat (f. n. något över 200 kronor) samt 1,125 kronor församlingsmedel.

Handlingarna insändas under adress Pastorsexpeditionen, Växjö.

Växjö den 3 febr. 1913.

(2 ggr, 3, 4.)

Esaias Ekedahl.

Kyrkoherde.

Förenade folkskollärare-, klockare- och organist-befattningarna

i Smedsby församling på Öland kungöres härmed till ansökan lediga inom 60 dagar efter första kungörandet i Post- och Inrikes Tidningar.

För folkskolläretjänsten utgår lönen efter lag. Skolan fast, är invid kyrkan. Skolform Litt C. Barnantalet litet. Bostaden utgöres av 3 rum och kök på nedre botten samt ett vindsrum. Såsom nödig vedbrand erhålles fem storfamnar björkved hemkörda. Försättningsskola och slöjdskola finnas. För klockare- och organistbefattningarna utgår lönen med 300 kr. årligen.

I händelse ingen examinerad sökande anmäler sig, antages väl vitsordad småskollärarinna till vikarie under höstterminen med företräde för den, som kan spela orgeln i kyrkan.

Ansökningshandlingarna insändas till kyrko- och skolrådet under adr. Ölands Smedsby.

(2 ggr, 3, 4.)

Ordföranden.

Förenade folkskollärare-, klockare- och organist-befattningarna

i Hyssna annexförsamling sökas — inom 60 dagar efter ledighetens första kungörande i Post- och Inrikes Tidningar — hos under-tecknade. Lärarelönen enligt lag. Organist- och klockarelönen 325 kr. Även person, som saknar officiellt organistbetyg, må anmäla sig som sökande.

Hyssna Kyrko- och Skolråd.

Adr. Sätla (Älvsb. län). (2 ggr, 3, 4.)

Förenade folkskollärare-, organist- och klockare-tjänsterna

i Glanshammars församling av Örebro län kungöres härmed till ansökan lediga inom 60 dagar från första kungörandet härav i Post- och Inrikes Tidningar.

Folkskollärarelönen enligt lag. Organist- och klockarelönen utgår med 365 kronor. Undervisning i slöjd; arvode därför 125 kronor. Fortsättningsskola under de senare åren.

Bostaden utgöres av fyra rum och kök. Boställe med trädgård öster om skolgården. Tjänsterna avträdas samtidigt.

Ansökningshandlingar insändas till under-tecknad.

J. A. Lindgren.

Kyrkoherde, Glanshammar.

(Adress: Örebro.) (2 ggr, 3, 4.)

Ordinarie organist-, klockare- och folkskollärare-tjänsterna

i Sandviks församling, Jönköpings län, sökas före den 12 april hos skolrådet, adr. Smålands Burseryd. Skollarm Litt. F. Barnantalet ringa. Utmärkt skolträdgård. Stor naturskönhet. Skollärarelön enligt lag, organist- och klockarelön tillsammans 100 kr. jämte avkastningen av ett jordområde, Kyrkudden Gudstjänst varannan predikodag utom större högtidsdagar. Om kompetent sökande till organist- och klockaretjänsterna icke kan erhållas, antages lärare el'er lärarinna, som kan traktera kyrkorgeln. Tillträdestid den 1 juli detta år.

(2 ggr, 3, 4.)

Förenade folkskollärare- och klockarebefattningen

i Erska församling av Älvsborgs län sökes hos Erska kyrko- och skolråd 60 dagar från första kungörandet härav i Post- och Inrikes Tidningar. Skollärarelön efter lag. Klockarelön 200 kronor, då klockaren dock är skyldig att leda kyrkosången med orgel. Fortsättnings- och slöjdskola, om 10 elever anmäla sig till vardera skolan. Gudstjänst två predikodagar å rad, tjänstlöst den tredje. Framdeles gudstjänst varje sönd- och helgdag. Klockaren är skyldig att tjänstgöra även vid extra gudstjänsttillfällen. — Skolhuset i gott skick invid kyrkan, omkr. 1 km. från Sollebrunns järnvägsstation.

Stora Mellby den 8 febr. 1913.

G. Strandman.

Ordf. i Erska kyrko- och skolråd.

Adr. Stora Mellby.

(2 ggr, 3, 4.)

F. E. Schneider

Stråkinstrumentmakare & Musikhandlare.

Oxtorgsgatan 8, Stockholm.

Riks 6017.

Allm. 7046.

Medlem av S. M. F.

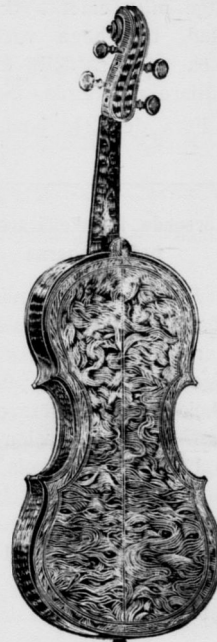
Försäljer förstklassiga Blåsinstrumenter av firman V. F. Cerveny & Söhne i Königgrätz samt Musikinstrumenter av alla slag. Gamla goda violiner och utmärkta stråkar samt fin-fina kvintrena hållbara strängar.

NYHET! Herrar violinister torde observera violinsträngen »Record». E-, A-, D-, G-strängar 25 öre pr styck. Prova och bedöm! **NYHET!**

Reparationer av stråkinstrument utföras omsorgsfullt.

Obs.! Hrr musicis uppmärksamhet fästes särskilt vid humana priser.

8 Oxtorgsgatan 8, STOCKHOLM.

Emil Hjorth & Söner

Grundlagd 1789.

Frederiksbergg. 12, Köpenhamn.

1:sta Klass fabrik för förfärdigande och reparationer av stråkinstrument.

Största lager i Norden av gamla Violiner och Violonceller,

byggda av italienska, franska och tyska mästare.

Solo- och Orkestersträngar i bästa kvalitet.

MODERNA VIOLINLÅDOR.

STRÅKAR.

SKRIV EFTER PRISKURANT.

PIANOMAGASIN.

Största lager av bästa svenska och utländska fabrikat. OBS! Huvuddepot för Kgl. Hoflev. Malmström och Billberg, Uebel & Lechleiter, Schiedmayer samt Orglar.

Begagnade instrument tagas i utbyte. Bekväma betalningsvillkor. Stort lager prima uthyrningsinstrument.

Gust. Petterson & C:os A.-B.,
Malmkillnadsgatan 13, Stockholm.

Verkst. Dir. Albert Lindström.
Rt. 6732. — Rtabl. 1870. — At. 7831.

STOCKHOLM - Drottninggatan 32.

Filialförest. i Stockholm: Dir. Carl Bohlin.

Messingsinstrument

av svensk modell,

Konsertvioliner, Guittarrer etc., köper man endast direkt från Wolfram-ska allbekanta fabriken.

AUG. WOLFRAM.

Markneukirchen N:o 270.

Katalog gratis.

INNEHÅLL:

Trenne utländska konsertgiffare i Stockholm (med 3 porträtt). — Italiens musikdramatiska balans 1912. — Kyrkomusikens historia under de första århundradena. — Från scenen och konsertsalen. — En axplockning från det moderna Tysklands kompositionsält (med porträtt). — Musikutövers.

WRETMANS BOKTRYCKERI, UPPSALA 1913.

Annonsera i Svensk Musiktidning!